

Hoe het begon:

Que sera, ser-au!

De dromen van Rozemarijn Bliss waren uitgekomen. Ze was de beroemdste bakker ter wereld. Ze was de jongste winnaar ooit van het befaamde Gala des Grands Gâteaux in Frankrijk. Ze was het meisje van twaalf dat de beroemde tv-kok Lilian le Fay in de keuken had verslagen en de snode plannen van haar tante had gedwarsboemd. Ze was het meisje dat haar dorp had gered en het magische kookboek van de familie Bliss had teruggehaald.

Maar waarom was ze dan niet gelukkig?

Op de dertiende ochtend na haar terugkeer uit Parijs stond ze op en trok de gordijnen van haar slaapkamer open.

Knip. Flits. Klik. Klik.

Daarom dus.

‘Kijk daarboven, dat is Roos!’ Klik. Flits. Knip. ‘Roos, hoe voel je je na je overwinning?’ Klik. Flits. Flits. Knip. ‘Roos!’

Hoe voelt het om de beste bakker ter wereld te zijn?’ Knip. Flits. Klik. ‘En dat terwijl je nog maar twaalf bent?’ Klik. Flits. Knip.

Jakkes, dacht Roos, ze zijn er nog steeds. Weg waren de geruststellende ochtendgeluiden: de windgong, het gepiep van het touw waarmee de schommel – een oude buitenband – aan een tak van de oude eik onder haar slaapkamerraam was vastgemaakt. De nieuwe geluiden werden veroorzaakt door de paparazzi die zich permanent in de omgeving van Bakkerij Bliss hadden gevestigd. Elke ochtend wachtten ze tot Roos haar gordijnen opendeed. Dan maakten ze honderden foto’s terwijl ze haar luidkeels vroegen iets te zeggen over haar onverwachte overwinning.

Roos was stiekem altijd nieuwsgierig geweest hoe het zou zijn om beroemd te zijn, en nu wist ze het. Je was dan net een goudvis: honderden mensen keken met grote uitpuilende ogen naar je en je kon niet vluchten of je ergens verstoppen, behalve dan misschien in een plastic kasteeltje. Roos rukte de gordijnen weer dicht en vroeg zich af of ze genoeg had van het bakken. Het was het niet waard, niet als dit er allemaal bij kwam kijken.

‘Hoefde ik maar nooit meer te bakken,’ zei Roos tegen niemand in het bijzonder.

Een pluizig grijs kopje met verfrommelde oren piepte onder de berg vuile kleren aan het voeteneind van haar bed vandaan. ‘Pas maar op met wat je wenst,’ zei Per. ‘Als je vlak voor je verjaardag een wens doet, komt die vreemd genoeg vaak nog uit ook.’ De Schotse vouwvoor tilde zijn

pootje op en begon zorgvuldig tussen zijn klauwtjes te likken.

‘Dat is onzin,’ zei Roos. ‘Ik ben pas aan het eind van de zomer jarig. En trouwens, ik meende het niet echt.’ Ze krabde hem achter zijn oren en hij begon te spinnen. ‘Ik zou het alleen fijn vinden als ik een poosje niet hoefde te bakken, begrijp je wel?’ Ze was bakker geworden omdat ze van haar familie en haar dorpje hield, en omdat het in haar bloed zat. Maar nu ze het Gala des Grands Gâteaux had gewonnen, stond alles op z’n kop.

Ze wist dat het nog maar amper twee weken geleden was, maar dat waren wel de langste twee weken van haar leven geweest. Geen moment rust. Geen tijd om van de zomer te genieten. Bakken was niet eens meer leuk. Het was iets wat van haar werd verwacht, net als huiswerk maken. En daar was niks aan. Wat Roos betrof was het voorgoed afgelopen met bakken, tenzij er de komende zomer iets veranderde.

Beneden, in de keuken van Bakkerij Bliss, was de situatie niet veel beter. Het licht van de flitsers drong als bliksem door de dichte gordijnen heen. En door het gebulder van de journalisten die voor de deur stonden, klonk het alsof het er duizend waren in plaats van een paar honderd. Waarom lieten ze haar niet gewoon met rust?

De post was zo mogelijk nog erger.

Roos’ broers Dille en Tijm zaten al in de keuken van de bakkerij de post van gisteren open te scheuren. De onbe-

langrijke brieven gooiden ze in een enorme, zware vuilniszak, en de brieven die moesten worden beantwoord kwamen op een stapel terecht. Roos wist dat de brieven voor haar waren ('Je fans zijn dol op ons – op jou, bedoel ik,' zei Tijm vaak grijnzend), maar ze was het beu om ze te moeten lezen. Ze wilde geen brief meer zien, nooit meer. Ze wilde dat het leven weer gewóón werd.

'Rotzooi,' verkondigde Dille, terwijl hij een stapel verfrommelde papieren in de vuilniszak mikte. Roos' jongere broertje met zijn bolle wangen was pas tien geworden, maar hij zag er geen dag ouder uit dan acht. Hij had rossige krullen, en het enige wat er het afgelopen jaar aan hem was gegroeid, was het aantal sproetjes op zijn neus. 'Wat stond erin?' vroeg Tijm. Roos' knappe oudere broer was wél gegroeid, maar niet genoeg. Pas geleden had hij Roos toevertrouwd dat hij bang was dat zijn droom om sterspeler van een basketbalteam te worden nooit zou uitkomen.

'De koning van Spanje wil een taart,' zei Dille, die de stapel weer uit de zak haalde en erdoorheen bladerde. 'En Carlos Slim wil een enorme taartdiagramtaart waarvan elke punt een andere smaak heeft.'

'Wat is een taartdiagram?' vroeg Tijm.

'Wie is Carlos Slim?' vroeg Roos.

'Een of andere kerel die van taart houdt, lijkt me,' zei Dille, en hij las nog een brief door. 'De algemene vergadering van de Verenigde Naties wil dat we voor elke ambassadeur die naar hun volgende bijeenkomst komt een koekje maken met in het glazuur de vlag van diens land. En – moet

je horen – “in elk hapje moet de smaak van het thuisland van de ambassadeur te proeven zijn”.’

‘Sjongejonge,’ reageerde Tijm. ‘Wanneer krijgen we nou eens een brief van een belangrijk iemand?’

Dille maakte de volgende brief open, een dikke, roze envelop waar de vage geur van een zoet parfum omheen hing. Hij liet zich op de grond vallen en greep naar zijn borst alsof hij dreigde te sterven aan een hartaanval.

‘Nee, dan dit!’ riep hij, terwijl hij de brief aan Tijm en Roos gaf.

Roos las het dunne velletje briefpapier vluchtig door.

*Lieve, geweldige Roos en de anderen bij
Bakkerij Bliss!*

Stuur me alsjeblieft een taart. Alsjeblieft. Het kan me niet schelen wat voor een. Ik móét een taart van jullie hebben. Zonder ga ik dood. Ik ben bereid te betalen wat jullie maar willen. Jullie mogen zelfs tijdens mijn volgende tournee in mijn band meespelen. Stuur de taart zo snel mogelijk op.

Katy Perry

‘Néé!’ zei Tijm verrukt. ‘Wedden? Ze zat op tv naar de bakwedstrijd te kijken, zag mij en werd op slag verliefd. Die taart is gewoon een manier om contact te leggen met mij!’ Roos zuchtte. Ze wist dat ze dit eigenlijk fantastisch zou

moeten vinden, maar ze werd alleen maar moe van al die brieven van beroemdheden. Bakken had niets te maken met brieven van celebrity's. Het draaide om mengen, roeren en omscheppen, om bloem, boter en suiker, om hart, ziel, liefde en...

'We zijn rijk!' riep Tijm uit. Hij hield een brief omhoog met daarop een stripfiguurtje dat het logo was van Katja Keegstra, een grote banketproducent.

'Roos,' zei Tijm, 'ze bieden je 777.000 dollar als je één reclamespotje van dertig seconden voor hun producten wilt opnemen.'

'Waarom al die zevens?' vroeg Dille.

'Je hoeft alleen maar een Keegstra-Kake te eten en te zeggen: "Mijn naam is Rozemarijn Bliss en ik ben de jongste winnaar uit de geschiedenis van het Gala des Grands Gâteaux", en, eh... "Katja Keegstra is mijn grootste inspiratiebron!"' Tijm overhandigde haar de brief en staarde dromerig naar het plafond. 'Als ik met Katy Perry zou trouwen en jij dat reclamespotje zou opnemen... dan zouden we geen van allen ooit nog hoeven werken!'

'Katja Keegstra is niet eens echt,' antwoordde Roos. 'Keegstra bv is opgericht door een groep zakenmannen. Hoe kan ik beweren dat iemand mijn grootste inspiratiebron is, als ze niet eens echt bestaat? En trouwens, ik zou nooit een Keegstra-Kake eten. Je weet wat mama zegt over koek en gebak dat in plastic verpakt is.' Ze stopte de brief in haar zak en wendde zich af. Ze had genoeg van al die brieven.

Pas toen zag ze dat alle beschikbare oppervlakken in

de keuken vol stonden met bakplaten, bekleed met bakpapier.

Haar moeder, Dottie Bliss, stormde met haar armen vol boodschappentassen door de salondeurtjes vanuit de winkel naar binnen. Ze was een mollige vrouw met een lief gezicht, zwarte krullen en een woeste pony die voor haar ogen hing.

‘Jongens, de knoopjes!’ riep ze uit. ‘Ik zei toch dat jullie knoopjes moesten opspuiten en pas mochten stoppen als al die bakplaten vol lagen?’

Mopperend pakten de jongens allebei een spuitzak. Dottie woelde door hun rode haar terwijl ze in keurige rijtjes kloddertjes chocoladedeeg op de bakplaten begonnen te spuiten.

‘Wat gebeurt er allemaal?’ vroeg Roos.

Dottie gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Die journalisten,’ zei ze. ‘We kunnen pas verder met ons leven als die lui opgehoepeld zijn.’

‘Ik help jullie wel,’ zei Roos. Voor het eerst in dagen werd ze zowaar enthousiast. Misschien kon ze toch nog iets nuttigs doen.

‘Roos, liefje,’ zei Dottie terwijl ze de boodschappen begon op te ruimen, ‘misschien kun je beter naar boven gaan. Als ze jou zien, worden ze helemaal gek.’

Roos stak vertwijfeld haar armen in de lucht. ‘Moet ik dan de hele tijd in mijn torentje blijven zitten, net als Rapunzel?’ vroeg ze. ‘Dat dacht ik toch niet.’ Ze pakte een spuitzak vol chocoladedeeg en kneep er een paar keurige kloddertjes uit, terwijl haar broers de rest afmaakten.

‘Driehonderd knoopjes,’ zei Dottie nadat ze ze had geteld. ‘Precies genoeg. Kinderen, kom eens hier.’ Ze trok Roos en haar broers naar zich toe en sloeg teder haar armen om hun schouders.

De deur van de inloopkoelkast zwaaide open, en Roos’ bet-betovergrootvader Balthazar kwam tevoorschijn met in zijn handen een enorme blauwe weckpot met kippen-gaas eromheen. Er kwam een geluid uit alsof er tien-duizend elektrische tandenborstels tegelijk aanstonden. ‘Klaar?’ vroeg hij.

Dottie knikte en riep: ‘Laat de bijen vrij!’

Balthazar zette de pot midden op de keukenvloer en deed het deksel een klein stukje open. Er kwam een zwerm bijen tevoorschijn, die de keuken vulde als een afschuwelijke, donzige wolk van zoemende zwart-gele rook.

‘Aanschouw de ontzagwekkende zwerm van de Tubertine!’ riep Balthazar. Hij trok aan zijn baard.

‘Die koekjes zijn steek-je-neus-in-je-eigen-zaken-knoopjes,’ legde Dottie uit. ‘Als je een koekje eet dat is door-drenkt met het gif van de ontzagwekkende zwerm van de Tubertine, is het alsof je door een bij wordt gestoken en steek je je neus nooit meer in andermans zaken. Ze zijn voor het eerst gebruikt om de trappistenmonniken hun mond te laten houden, want vóór de historische dag waarop ze deze koekjes aten, gingen ze maar door. Kwebbel, kwebbel, kwebbel! Nadat ze deze knoopjes hadden verslonden, legden de monniken als eersten in de geschiedenis van de kloosterordes een zwijggelofte af.’ Dottie haalde een kazoo uit de zak van haar schort. ‘Kijk en huiver!’

Ze tuitte haar lippen en produceerde een ritmische tango. Even bleef de zwerm bijen volmaakt stil in de lucht hangen; vervolgens verspreidden ze zich, tot elke bij boven een piepklein hoopje chocoladedeeg zweefde. De bijen keken aandachtig en afwachtend naar Dottie. Roos voelde de lucht die door hun fladderende vleugeltjes werd verplaatst langs haar gezicht strijken.

Zodra Dottie weer op de kazoo blies, staken de driehonderd bijen allemaal tegelijk hun angel in een hoopje deeg. Ze leken te zuchten, hun gezoem werd zachter, en toen wendden ze hun blik van Dottie af en vlogen ze keurig op een rijtje terug de pot in.

Balthazar klapte het deksel dicht.

Tijm en Dille kropen met een zucht van verlichting onder de ontbijttafel vandaan.

‘Getver,’ zei Dille. Roos zag dat de muren en de vloer onder de gele veges zaten. Dille haalde zijn vinger erdoorheen. ‘Ze hebben de hele keuken onder geslijmd.’

Balthazar krabde op zijn kale hoofd, en er bleef een klodder van het kleverige, gele spul aan zijn vinger zitten. Hij proefde het met het puntje van zijn tong. ‘Het is honing,’ bromde hij.

Dottie en Roos schoven de ene bakplaat vol pasgestoken chocoladeknoopjes na de andere de oven in. Een paar minuten later legden ze de hete koekjes op een serveerschaal. Kort daarna stonden Tijm en Dille buiten de knoopjes uit te delen aan de krioelende massa journalisten en fotografen.

Telkens wanneer een journalist in een koekje hapte, licht-

ten zijn ogen goudgeel op als het donzige nekje van een bij en haastte hij zich het gazon af. Binnen tien minuten was de hele menigte, inclusief camera's, richtmicrofoons en flitsers, uit de achtertuin verdwenen.

Tijm en Dille kwamen met hun lege serveerschalen de keuken weer in. Tijms haar, dat hij sinds het Gala elke dag met gel in acht centimeter hoge stekels boetseerde, hing er slap bij als een bosje verlept onkruid, en Dille had een felroze striem op zijn voorhoofd.

'Iemand heeft me een klap met een microfoon gegeven,' zei Dille woedend. 'Die lui zijn beesten. Beesten, zeg ik je!' Tijm hield een oranje vel papier omhoog en zei: 'Toen ze weg waren, zag ik dit op de voordeur hangen. Ze hangen ook op alle muren en ramen.' Aan de randen van het oranje vel hingen stukjes plakband.

Dottie nam het papier van hem aan en las het hardop voor. 'Op last van de Amerikaanse Kamer van Koophandel en in overeenstemming met het Burgerlijk Wetboek artikel HC213, wordt dit bedrijf met onmiddellijke ingang GESLOTEN.'

'Kunnen ze dat maken?' vroeg Dille. 'Moeten ze niet eerst met ons praten?'

'We staan nog maar net aan de top!' zei Tijm geërgerd. 'Katy Perry wil een taart!'

Met een frons op haar voorhoofd las Dottie verder. 'De Wet op de discriminatie van grote Amerikaanse banketbakkerijen schrijft voor dat banketbakkerijen met minder dan duizend personeelsleden met onmiddellijke ingang hun activiteiten dienen te staken. De grote banketbakke-

rijen lijden onder de oneerlijke concurrentie van familiebakkerijen verspreid over de Verenigde Staten. Vanaf heden is het u niet langer toegestaan met winstoogmerk banket te verkopen. Overtredingen zullen streng worden bestraft.'

Roos slikte moeizaam en voelde dat er iets zachts tegen haar enkel stootte. Toen ze naar beneden keek, keek ze recht in de ogen van Per.

'Ik zei het toch,' zei hij, terwijl hij langs haar benen streek. 'Je moet uitkijken met wat je wenst!'